

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 1 grudnia 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda B. N. kwotę 2.489,21 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałej części oraz nie obciążył powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód, podnosząc następujące zarzuty:

- naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie, że powód nie wykazał adekwatności związku przyczynowego pomiędzy wypadkiem, a utratą zarobków po dniu 13 czerwca 2012 roku, podczas gdy mając na uwadze okoliczności wypadku, któremu uległ powód, tj. zderzenia samochodu powoda z ciężarówką, skutkujące całkowitym zniszczeniem pojazdu powoda, doznał upośledzenia ostrości słuchu w stopniu umiarkowanym, biorąc pod uwagę iż

wcześniej 26 letni w dacie wypadku powód nie leczył się w związku z zwyrodnieniami kręgosłupa szyjnego i w związku z wypadkiem orzeczono w dniu 19 września 2012 roku niepełnosprawność w stopniu lekkim do dnia 16 września 2014 r., co pozwalało mu poszukiwać na rynku pracy zatrudnienia przy pracach lekkich, poprawnym logicznie wnioskiem pozostaje uznanie, że powód miał znaczne trudności w znalezieniu pracodawcy, który mimo zaleceń oraz ograniczeń wynikających z powstałego uszczerbku będzie chciał zatrudnić powoda;

- naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wyrażające się w stwierdzeniu, że pozwany nie może ponosić

odpowiedzialności za sytuację panującą na rynku pracy, przyjmując de facto, że powód -

poszkodowany w wypadku ponosi odpowiedzialność za sytuację panującą na rynku pracy

oraz, że to poszkodowany ponosi odpowiedzialność za to, że w określonym stanie zdrowia

spowodowanym wypadkiem komunikacyjnym nie może znaleźć pracodawcy, który zgodzi

się go zatrudnić;

- naruszenia art. 361 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie do roszczeń powoda z tytułu utraconego zarobku po dniu 13 czerwca 2012 roku.

W konkluzji powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie dalszej kwoty 24.589,38 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia następnego po dniu doręczenia przez Sąd Rejonowy pozwanemu pisma powoda z dnia 2 października 2015 roku do dnia zapłaty, a także zasądzenie kosztów zastępstwa adwokackiego za II instancję według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Ustalenia faktyczne, jak również ocena prawna przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przez Sąd Rejonowy, znajdują pełną akceptację Sądu Okręgowego.

Przechodząc do oceny poszczególnych zarzutów apelacji w pierwszej kolejności należy wskazać, iż całkowicie chybiony jest zarzut przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

skarżący powinien wykazać posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że doszło do rażącego naruszenia ustanowionych w tym przepisie zasad oceny wiarygodności i mocy dowodów, a nie wówczas gdy będzie dążył jedynie do przeforsowania własnej oceny prawnej. Powołane w apelacji wywody mają wyłącznie charakter polemiczny i w żadnej mierze nie konkretyzują, jakim zasadom oceny dowodów Sąd I instancji uchybił.

Nie stanowi zatem naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. odmienna od oczekiwań skarżącego ocena stanu faktycznego ustalonego w toku postępowania. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje bowiem podstaw do przyjęcia wniosku, iż utrata zarobków przez powoda w okresie po 13 czerwca 2013 roku była następstwem wypadku, za którego skutki ponosi odpowiedzialność pozwany. Dla uzasadnienia tego stanowiska podkreślić należy, iż powód w toku postępowania nie zdołał wykazać związku przyczynowego między pozostawaniem przez niego bez pracy w omawianym okresie a skutkami wypadku z dnia 18 grudnia 2010 roku. Co prawda zgodzić należy się ze stwierdzeniem, że utrata prawa do świadczenia rehabilitacyjnego nie wyklucza faktu, iż powód nadal był niezdolny do pracy, jednakże okoliczność ta wymagała udowodnienia zgodnie z ogólnymi regułami wynikającymi z art. 6 k.c. Skarżący nie wykazał żadnej inicjatywy dowodowej w tym zakresie. Jak słusznie wywiódł Sąd Rejonowy, stwierdzenie niezdolności do pracy powoda po okresie pobierania przez niego świadczenia rehabilitacyjnego wymagała wiadomości specjalnych i z tego względu mogła zostać wykazana jedynie w drodze dowodu z opinii biegłego sądowego. Tymczasem powód nie złożył skutecznie wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na tę okoliczność i to pomimo kwestionowania przez pozwanego związku przyczynowego między wypadkiem a pozostawaniem powoda bez pracy.

Nie można też podzielić opinii skarżącego, iż niezdolność powoda do pracy wynikała z orzeczenia o niepełnosprawności. Przeciwnie, z orzeczenia z dnia 5 września 2011 roku wynika, że powód posiadał wskazania do pracy w odpowiednim zakładzie pracy chronionej, pracy lekkiej. Z kolei w orzeczeniu z dnia 17 września 2012 roku wskazano, że może on podjąć pracę na otwartym rynku pracy przy pracy lekkiej. Ponadto, po utracie prawa do zasiłku rehabilitacyjnego powód został zarejestrowany jako osoba bezrobotna. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności z powołanych powyżej dokumentów nie wynika zatem, że wypadek spowodował całkowitą niezdolność do pracy, a jedynie ograniczył możliwości jego zarobkowania pracownika ograniczając je do prac lekkich. Zachodzi w tym miejscu potrzeba wyjaśnienia, że funkcją odszkodowania jest naprawienie szkody w jej rzeczywistych granicach. Tylko w tych granicach podmiot zobowiązany do naprawienia szkody powinien ponieść ciężar pieniężnego odszkodowania. Należy brać pod uwagę realną, praktyczną możliwość podjęcia pracy przez poszkodowanego w granicach zachowanej zdolności do pracy, gdyż ma on obowiązek wykorzystania pozostałej zdolności do pracy. Zakres odpowiedzialności zobowiązanego za skutki wypadku, któremu uległ powód musi pozostawać w adekwatnym związku przyczynowym z tym zdarzeniem. Z tego punktu widzenia należy wyraźnie podkreślić, że pozwany nie może odpowiadać za skutki różnych okoliczności, które nie są następstwem doznanego przez powoda rozstroju zdrowia będącego skutkiem wypadku. Nie może też odpowiadać za skutek w postaci podjęcia przez pracownika niżej opłacanej pracy mimo obiektywnie istniejącej możliwości wykonywania pracy dotychczasowej, ani okoliczności o charakterze społeczno – gospodarczym determinujące rynek pracy. Zachodzi potrzeba wyjaśnienia, że brak wykorzystania przez poszkodowanego zachowanej zdolności zarobkowej nie stanowi normalnego następstwa zdarzenia będącego wypadkiem i w tym zakresie pozwanemu nie można przypisać odpowiedzialności odszkodowawczej.

Z tych samych względów Sąd I instancji nie naruszył również art. 361 k.c. W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie istnieje bowiem adekwatny związek przyczynowy pomiędzy utratą zarobków przez powoda w okresie po 13 czerwca 2013 roku a wypadkiem z dnia 18 grudnia 2010 roku.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uznał, że apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, a tym samym jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Uwzględniając charakter niniejszej sprawy Sąd Okręgowy postanowił nie obciążać powoda kosztami postępowania za II instancję uznając, że w rozpoznawanej sprawie zachodzą szczególne okoliczności w rozumieniu art. 102 k.p.c. uzasadniające odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. W ocenie Sądu Okręgowego, okoliczności dotyczące stanu faktycznego przedmiotowej sprawy, sytuacja zdrowotna

i osobista powoda, znaczna dysproporcja majątkowa między stronami oraz subiektywne przekonanie powoda o zasadności całości dochodzonego roszczenia, które poddał pod rozstrzygnięcie Sądu przemawiają za nieobciążaniem skarżącego kosztami postępowania.